

Η ΘΕΡΑΠΕΙΑ ΤΟΥ ΔΑΙΜΟΝΙΖΟΜΕΝΟΥ ΤΩΝ ΓΑΔΑΡΗΝΩΝ

(Ματθ. 8, 28 - 9,1)

†ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΝΙΚΟΠΟΛΕΩΣ ΜΕΛΕΤΙΟΥ

(Διασκευή ομιλίας στο Σουμέσι, στις 11/7/1982)

1. Έδωξαν τη ζωή

Ακούσαμε στο Ευαγγέλιο, ότι ο Χριστός πήγε σε μία περιοχή της Παλαιστίνης που λεγόταν Γάδαρα. Εκεί τον συνάντησε ένας δαιμονισμένος, στον ο οποίος είχαν μπει πολλά δαιμόνια. Αυτά όταν είδαν τον Χριστό, όχι απλώς φοβήθηκαν, αλλά αισθάνθηκαν την υποχρέωση να δώσουν απολογία για την κατάσταση στην οποία είχαν φέρει τον άνθρωπο αυτό.

Όπως ακριβώς ένα απλό στρατιωτάκι δίνει αναφορά στο στρατηγό και του λέει ότι είναι στις διαταγές του.

-Ξέρουμε ποιός είσαι, έλεγαν στο Χριστό. Είσαι ο άγιος του Ισραήλ.

Η φράση «ο άγιος του Ισραήλ», σημαίνει ο Θεός του Ισραήλ. Ο αληθινός Θεός.

-Αλλά μη μας βασανίσεις, συνέχισαν τα δαιμόνια. Έχεις δικαίωμα, να μας κάνεις ο,τι θέλεις. Όμως μη διατάξεις να κατεβούμε στο πυρ της κολάσεως πριν να ρθει η ώρα μας. Διάταξε να φύγουμε και να πάμε στα γουρούνια.

Ο Χριστός, εύσπλαγχνος και ελεήμων, έναντι όλων ανεξαιρέτως των κτισμάτων του, ακόμη και των χειρότερων αμαρτωλών, δέχθηκε το αίτημά τους και τα άφησε να πάνε εις τα γουρούνια. Τα γουρούνια δαιμονίστηκαν αμέσως, όρμησαν στη θάλασσα και πνίγησαν.

Εκείνοι που τα έβοσκαν πήγαν στην πόλη και το είπαν. Και τι έγινε;

Ολόκληρη η πόλη βγήκε να δει τον Χριστό. Όμως όταν τον βρήκαν, φέρθηκαν χειρότερα από τα δαιμόνια. Γιατί; Γιατί στάθηκαν μπροστά του -σαν στρατηγοί μπροστά στο στρατιώτη- και του είπαν:

-Σε παρακαλούμε, φύγε από δω. Πήγαινε αλλού. Εμάς αρκετό κακό μας έκανες που πνίγηκαν τα γουρούνια μας. Η παρουσία σου είναι για μας κίνδυνος και

απειλή.

Οι άνθρωποι αυτοί βρήκαν τον πρώην δαιμονισμένο να κάθεται στα πόδια του Χριστού «ιματισμένος και σωφρονών». Αλλά παρότι είδαν αυτή την τρομακτική αλλαγή, δεν άλλαξαν γνώμη και έμειναν στην απιστία. Πραγματικά, είχαν καταντήσει χειρότεροι από δαιμόνια.

2. Τα ιδανικά του καθαρού ανθρώπου

Για να καταλάβουμε τι σημαίνει αμαρτία και απομάκρυνση από το θέλημα του Θεού, ας προσθέσουμε λίγα πράγματα.

Τι έκανε ο δαιμονιζόμενος πριν θεραπευτεί από τον Χριστό; Δεν άφηνε πάνω του ρούχο. Έτρεχε στα βουνά και στα μνήματα. Ήταν φόβος και τρόμος για κάθε άνθρωπο που τον πλησίαζε.

Κατοικούσε στα μνήματα αλλά είχε μέσα του ένα χειρότερο νεκροταφείο. Έλλειπε από την καρδιά του η πηγή της ζωής, ο Χριστός. Τι χειρότερο από το να λείπει από την καρδιά η ειρήνη, η αγάπη, η καλωσύνη; Η χαρά τής συναναστροφής με τα άλλα πλάσματα του Θεού;

Έτρεχε ολομόναχος στα έρημα βουνά, που ήταν ένα άλλου είδους νεκροταφείο.

Και από κοινωνικής απόψεως, τι ήταν; Νεκροταφείο.

Ποιός τον είχε καταντήσει νεκροταφείο και θάνατο;

Ο διάβολος, θα απαντήσουμε.

Και γιατί μπήκε ο διάβολος μέσα του;

Επειδή αυτός τον κάλεσε. Πώς καλεί ο άνθρωπος τον διάβολο;

Όταν κάνει εκούσιες αμαρτίες, περιφρονώντας το θέλημα του Θεού. Το ξέρω πως είναι αμαρτία και την κάνω.

Ε, τότε είναι σαν να λες στο διάβολο:

-Έλα και σε θέλω.

Η πόλη των Γαδαρηνών, ήταν πόλη αμαρτίας. Η αμαρτία ξεκινάει από πράξεις σωματικές. Πού με ποιό σκοπό γίνονται; Την διασκέδαση. Να περάσω ευχάριστα. Ο Θεός έφτειαξε τον άνθρωπο και για να περάσει ευχάριστα. Αλλά πρώτα απ' όλα σκοπός της ζωής μας είναι να αποκτήσουμε τις θεϊκές αρετές: Αγάπη, πίστη, ελπίδα, καλωσύνη, αλήθεια, δικαιοσύνη, ειλικρίνεια, εντιμότητα. Τι θα ήθελες καλύτερα για τον εαυτό σου άνθρωπε, εσύ που είσαι ακόμη αμόλυντος από την λάσπη και την διαστροφή της αμαρτίας; Το τονίζουμε αυτό, γιατί αλλιώς σκέπτεται ο άνθρωπος που δεν έχει υποδουλωθεί σε πάθη και εντελώς διαφορετικά ο υποδουλωμένος στην αμαρτία.

Σκέπτεται λοιπόν ο καθαρός άνθρωπος: Τι αξία έχουν όλων των ειδών οι διασκεδάσεις μπροστά στο να αισθάνεσαι ότι έχεις αγάπη, καλωσύνη, αλήθεια και δικαιοσύνη; Τι αξία έχει η χαρά του σώματος μπροστά στη χαρά της ψυχής; Ποιά είναι μεγαλύτερη; Η χαρά του σώματος; Ή η χαρά της ψυχής; Η χαρά του σώματος είναι σταγόνα. Μία στιγμή και πέρασε. Η χαρά της ψυχής είναι παντοτινή. Και για την χαρά του σώματος, εκ των υστέρων, ο άνθρωπος «σκάζει» και στενοχωρείται. Και εξ αιτίας τής διασκέδασής του γίνεται πιο δυστυχημένος.

Όταν όμως τηρεί το θέλημα του Θεού και αγωνίζεται για αγάπη, για καλωσύνη, για προσευχή, για νηστεία, μέρα με την ημέρα έρχεται η χάρη και χαρά τού Κυρίου ημών Ιησού Χριστού και πλημμυρίζει την ψυχή του.

Οι Γαδαρηνοί, ζώντας με αμαρτία σωματική, ακολασία και πορνεία, που είναι η αρχή όλων των κακών, ήθελαν και πολλά χρήματα. Η αμαρτία είναι δαπανηρή. Η ευσέβεια είναι πολύ ολιγαρκής. Και αν μάλιστα ζει κανείς βαθιά την ευσέβεια, με νηστεία, με προσευχή, με πόθο τηρήσεως του θελήματος του Θεού, όχι μόνο είναι ολιγαρκής, αλλά έχει και τα χέρια του απλωμένα για να δίνει. Και όσο δίνει από αγάπη και ενδιαφέρον και για το θέλημα του Θεού, τόσο η καρδιά του πλημμυρίζει από χαρά, από ειρήνη, από ευτυχία.

3. Τον Θεό να φοβάστε, τίποτε άλλο

Είδαν οι Γαδαρηνοί τον νικητή του διαβόλου. Ήξεραν καλά τι ήταν ο δαιμονισμένος συμπατριώτης τους. Τον είδαν ελευθερωμένο από τα δαιμόνια να κάθεται ήσυχος σαν μαθητούδι στα πόδια του Χριστού, γεμάτον ευγνωμοσύνη προς τον Χριστό. Όμως δεν επηρεάστηκαν. Τι σημαίνει αυτό; Σημαίνει ότι η αμαρτία τυφλώνει τον άνθρωπο και δεν έχει ούτε την στοιχειώδη κρίση. Μόνο την γλώσσα του έχει λυτή. Άμα τον βάλλεις να σου λύσει τα προβλήματα της Εκκλησίας, θα τα λύσει όλα. Και θα βρει ποιός φταίει. Ο Αρχιεπίσκοπος, η Σύνοδος, ο παπάς. Θα γνωματεύσει πώς έπρεπε να

είναι ο παπάς. Θα μιλά σαν ρήτορας.

Αλλά η αληθινή εξυπνάδα είναι να βλέπεις την αλήθεια για τον εαυτό σου και για τον Θεό. Όχι για τα αμαρτήματα των άλλων που όσο πιο πολύ τους κρίνεις τόσο περισσότερο αμαρτάνεις, γιατί η κατάκριση δεν είναι έργο αγάπης, ούτε τιμής, ούτε δικαιοσύνης.

Η τήρηση του θελήματος του Θεού είναι ο μεγαλύτερος φωτισμός. Ο άνθρωπος που έχει την απόφαση να τηρεί τις εντολές του Θεού είναι σοφός. Ο άνθρωπος που έχει την απόφαση να τηρεί τις εντολές του Θεού με θυσία, είναι ήρωας. Ο άνθρωπος που έχει την απόφαση να νηστεύει και να εγκρατεύεται για τη Βασιλεία του Θεού, είναι κάτι παραπάνω και από σοφός και από ήρωας. Όποιος έχει αυτές τις αρετές στην ψυχή του, ας κάνει το Σταυρό του και ας δοξολογεί τον Θεό, που του έδωσε τέτοια ευλογία και τέτοιο φωτισμό.

Ο άγιος Κινδέος, ήταν παπάς. Τον συνέλαβαν και τον οδήγησαν στο μαρτύριο. Τον ρώτησαν:

-Αρνείσαι τον Χριστό;

-Τι είναι αυτά που λέτε; Εγώ να αρνηθώ τον Χριστό;

Και άρχισαν τα μαρτύρια. Του εφόρεσαν παπούτσια με καρφιά. Τα καρφιά μπήκαν στα πόδια του. Του είπαν:

-Περπάτα.

Και ο παπάς περπατούσε. Πονούσε πολύ. Αλλά περπατούσε χωρίς να φωνάζει, γιατί είχε στην καρδιά του την χαρά της υπακοής στο νόμο του Θεού, που είναι ανώτερη από τον πόνο τον σωματικό.

Τελικά τον πήγαν να τον κάψουν. Στο δρόμο κατάσχεσαν από κάποιον ένα φόρτωμα ξύλα για την φωτιά.

-Μια στιγμή, λέει ο άγιος Κινδέος. Για μένα είναι τα ξύλα. Να τα πληρώσω.

Βγάζει από την τσέπη το αντίτιμο και πληρώνει τα ξύλα.

Αυτοί τα φόρτωσαν σε κάποιον περαστικό για να τα κουβαλήσει στον τόπο της καταδίκης.

-Στοπ, τους λέει ο άγιος. Θα τα κουβαλήσω εγώ. Μην κουράζετε ξένον άνθρωπο.

Όταν άναψαν την φωτιά πήδηξε μόνος του μέσα. Σήκωσε τα χέρια του στον

ουρανό και άρχισε να κάνει προσευχή για όλους όσους είχε πνευματικά τέκνα και για τους εκτελεστές του. Αλλά η φωτιά δεν τον έκαιγε. Σε λίγο φάνηκαν σύννεφα έτοιμα για βροχή. Ο άγιος παρακάλεσε τον Θεό να μη βρέξει, για να ολοκληρώσει το μαρτύριό του. Τελικά ένας στρατιώτης τον σκότωσε ενώ ήταν μέσα στη φωτιά, γιατί έβλεπε πως έμενε εκεί χωρίς να καίγεται.

Ερώτημα: Βρίσκουμε καμιά ανθρώπινη λογική στις ενέργειες του αγίου ιερομάρτυρος Κινδέου; Να πληρώσει τα ξύλα, να τα φορτωθεί, να πηδήξει στη φωτιά, να παρακαλέσει τον Θεό να φύγει το σύννεφο; Τι μαρτυρούν αυτά; Μαρτυρούν ότι η καρδιά του ήταν πλημμυρισμένη από την χάρη του Χριστού και από την χαρά της τηρήσεως του θελήματος Του. Γι' αυτό όλα αυτά τα θεωρούσε οφέλη. Τίποτε από εκείνα που ξεσήκωσε εναντίον του ο διάβολος δεν στάθηκε ικανό να τον φοβήσει.

Αδελφοί. Μη φοβάστε τον διάβολο ούτε τις ενέδρες του, ούτε τις παγίδες του. Τον Θεό μόνο να φοβάστε γιατί «Αρχή σοφίας, φόβος Κυρίου».

Να μας αξιώσει ο Θεός με την χάρη και τον φωτισμό και τον πλούτο που παίρνουμε όλοι οι αληθινοί λατρευτές του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού, μέσα στην αγία Εκκλησία, να μείνει το φρόνημά μας παντοτινά δυνατό και σταθερό στην τήρηση του αγίου θελήματός Του. Αμήν.-